

1912-06-02

SENDER

Sigurd Swane

RECIPIENT

Christine Swane

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Fremgår af brev og poststempel

Sender's location:

København

Recipient's location:

Kerteminde

Recipient info (Transcript, Inscription,
etc.):

Adresse på brev.

Archive:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske
Arkiv, Christine Swanes brevsamling,
nr. 69-129

Trykt udgave:

Nej

TRANSCRIPTION

d. 2-6-1912

Kære lille Ugle

Egentlig skulde jeg måske have svaret dig før på dit Brev. Men jeg valgte at vente nogle Dage for at prøve Indtrykket af dit sidste Brev nogle Gange før jeg skrev. Jeg vil ikke skjule at jeg havde svært ved at tage det roligt.

For det første skriver du, at du tror nok du kan være sød, når jeg vil være sød mod dig og ikke give dig grund til at være styg. Jeg har endnu ikke givet dig Grund dertil, de Gange du er blevet det har du ikke haft Spor af Anledning, og jeg kan ikke love at være anderledens på det Punkt, det drejer sig om, tværtimod jeg må lægge mindre Bånd på mig end jeg har gjort, jeg kan ikke anerkende din Ret til Jalousi, hverken din eller nogens i noget Forhold.

I de Tilfælde der har været Tale om har der for øvrigt intet været af Erotik, men selv om der havde været det så måtte du have taget Sagen på en anden Måde.

Du skriver, at du ikke tør love at være sød, da du ikke ved om du kan holde det, men af mig kræver du et langt videregående Løfte, at jeg til enhver Tid ene og alene skal være optaget af og forelsket i dig.

Jeg kan ikke love ikke at føle noget for andre også, jeg kan ikke engang love ikke at føle erotisk overfor andre og jeg kan ikke udtale mig om den mulige Styrke.

Og her er jeg inde på det der nu efter min Erfaring er den dybeste Forbandelse ved Ægteskabet, at ens Følelsesliv ikke kan være frit – ja det er mig i den Grad imod at det til Tider vækker den Kærlighed stik modsatte Følelse.

Det er jo på den Måde som om Følelsen er en Vare man har solgt og har at levere på Pletten til den Kunde som nu engang har købt hele Lageret, efterhånden udbragt.

Men mellem Mand og Kvinde – som mellem alle Mennesker i det hele, blot om muligt endnu strengere – gælder blot det ene, nu, i dette Øjeblik giver og tager jeg, i dette Øjeblik elsker jeg, hvad ved jeg om Fremtiden hverken du eller jeg er et Livsforsikringssselskab.

Tiden er der, der må tages, og siden har man i det mindste hele det øvrige Liv.

Jeg ved det også nu at alt Ægteskab Bo- og Boligfællesskab er unaturligt og Fejghed, måske i mange Tilfælde nu vanskeligt at komme ud over for de enkelte. Jeg beklager dybt at jeg ikke troede det før, men man begynder jo med nogen Tillid til Menneskenes i Årtusinder brugte Former. Man tager Spændingen og Interessen fra Tilværelsen, man vænner sig til

at døse i Mageligheden i Stedet for at finde sin Lykke i Uroen og det skiftende, Usikkerheden og Kampen, alt det som giver Liv og Kraft. Jeg har før sagt noget lignende til dig og dette er min dybeste Overbevisning. Og det du skrev – og Tilføjjelsen "for ikke sandt du er mig jo tro", det var som et Syn ned i mig.

I det Øjeblik er din Kærlighed til mig heller ikke fri og frisk, så forsigtig og fuld af Betingelser som den er.

Jeg ved godt at du har, og også i mine Øjne bør have megen Undskyldning i den almindelige Opfattelse af Ægteskabet, som du måske til at begynde med selv tvivlede mere på end jeg, men jeg kan ikke uden at kvæle mig binde mig til de Former i al Evighed.

Der er så meget smukt i Verden. Hvor skulde jeg kunne gå ned ad en Gade uden at blive forelsket halvtredsindstyve Gange. – Jeg kan ikke udpege en Blomst, en Bog, et Billede og sige den eller det elsker jeg over alle Blomster, Bøger og Billeder. Mennesket er endnu en kostelig Ting. Snart kan man glemme alle Mennesker for et Billede – eller for at male Billeder – og snart alle Billeder for et Menneske – og så skulde man kunde skære alle andre end et væk, det er Unatur.

Dette synes jeg er i Pagt med alt hvad der er sundt og værdifuldt i mig, kan du ikke forstå det, kan du ikke holde af det ved mig. – Jeg må skrive alt dette fordi det er det eneste jeg kan svare på dit Brev. Jeg har ventet og tænkt og prøvet, men jeg kan ikke finde andet, jeg ved heller ikke om det kan hjælpe at skrive mere derom, jeg synes dit inderste Indre må banke i Takt med hvad jeg har skrevet og sige at jeg har Ret. --- Når jeg ser på dine Billeder har jeg Indtrykket af en stolt og selvstændig Pige, jeg mener ikke dermed en der ikke kan være hed og øm, det hører netop den frie og stolte til. – Der er meget hos dig jeg kan elske og har beundret hidtil, når vi ses igen så lad det være det jeg møder.

Din S.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

d. 2-6-1912.

Kære lille Ugle

Egentlig skulde jeg måske have svaret dig for på dit Brev. Men jeg valgte at vente nogle Dage for at prøve Indtrykket af dit søde Brev nogle Gange for jeg skrev. Jeg vil ikke skjule at jeg havde svært ved at tage det roligt.

For det første skriver du, at du tror nok du kan være sød, når jeg vil være sød mod dig og ikke give dig Grund til at blive stys. Jeg har endnu ikke givet dig Grund dertil, de Gange du er blevet det har du ikke haft Spor af Anledning, og jeg kan ikke love at være anderledes på det Punkt, det drejer sig om, tværtimod jeg må lægge mindre Brænd på end jeg har gjort, jeg kan ikke anerkende din Ret til Jalouisi, hverken din eller nogen i noget Forhold.

I de Tilfælde der har været Tale om har der forøvrigt intet været af Erotik, men selv om der havde været det så måtte du have taget Sagen på en anden Måde.

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

du skriver, at du ikke tør love at være
sød, da du ikke ved om du kan holde det,
men af mig kræver du et langt videre gående
Søfte, at jeg til enhver Tid ene og alene
skal være optaget af og forelsket i dig.
Jeg kan ikke love ikke at føle noget for andre
også, jeg kan ikke engang love ikke at
få erotisk overfor andre og jeg kan ikke
i tale mig om den særlige Skykke.
Og her er jeg inde på det der nu efter min
Erfaring er den dybeste Forbudselse ved
Efterskabet, at ens Følelsesliv ikke kan
være frit - ja det er mig i den Grad usod
at det til Tider vækker den Kærlighed
ikke modrette Følelse.
Det er jo på den Måde som om Følelsen
er en Vare man har solgt og har et Leve
på Platten til den Kunde som nu engang
har købt hele Sageret, efterhånden indbyr.
Men mellem Mand og Kvinde - som mellem
alle Mennesker i det Hele, blot om muligt
endnu strengere - sælger blot det ene,
nu, i dette Øjeblik giver og tager jeg, i dette
øjeblik elsker jeg, hvad ved jeg om fremtidens
værken du eller jeg er et Sivsforsterkingsmiddel
Tiden er der, der må tages, og så den har min
; det mindste hele det øvrige Liv.
Jeg ved det også nu at alt Efterskabet (Bo-
er Bolyfællesskab er unaturligt og Fejghed,
måske; mange Tilfælde nu vækkeligt at kom-
me ind over for de enkelte. Jeg beklager dybt
at jeg ikke troede det før, men man begynder jo
med nogen Tillid til Menneskenes i Antænder
Cantte Former.
Man tager Spændingen og Interessen fra Til-
værelsen, man vænner sig til at bosc i
Mangelheden i Stedet for at finde sin Dykke
i Uroen og det skiftende, Usikkerheden og
Kampen, alt det som giver Liv og Kraft.
Jeg har før sagt noget ligende til dig og dette
er min dybeste Overbevisning. Og det du
skrev - og Tilføjeisen "for ikke smukt
du er mig jo tro", det var som et Sagn
med i mig.
I det Øjeblik er din Kærlighed til mig heller
ikke fri og frisk, så forsigtig og fuld af Be-
tænkelser som den er.
Jeg ved godt at du har, og også i mine Øjeblik
have nogen Undskyldning i den almindelige
Opfattelse af Efterskabet, som du måske
til at begynde med selv tvivlede mere på
end jeg, men jeg kan ikke uden at tænke mig
længere mig til de Former i al Evighed.

Der er så meget smukt i Verden. Hvor skulde jeg
kunne få ved ad en Side inden at blive forelsket
halvtredsvindstue fange. — Jeg kan ikke indse
en Blomst, en Bog, et Billede og rige dem eller
det elsker jeg over alle Blomster, Bøger og Billeder.
Mennesket er endnu en kostelig Ting. Svært
kan man glemme alle Mennesker for et Billede
— eller for at male Billeder — og snart alle
Billeder for et Menneske — og så skulde
man kunne skære alle andre end et væk,
det er Unaturlig.

Dette synes jeg er i Rigt med alt hvad der er
vindel og værdifuldt i mig, kan du ikke
forstå det, kan du ikke holde af det ved
mig. — Jeg må skrive alt dette fordi
det er det eneste jeg kan være på dit Brev.
Jeg har ventet og tænkt og prøvet, men
jeg kan ikke finde andet, jeg ved heller
ikke om det kan hjælpe at skrive mere
derom, jeg synes du må kunne forstå
mig, jeg synes dit inderste Indre må banke
i Taket med hvad jeg har skrevet og sagt
at jeg har Ret. — — — Når jeg ser på
dine Billeder har jeg Indtrykket af en stolt og
selvstændig Pige, jeg mener ikke dermed en der
ikke kan være hed og æm, det hører netop
den fine og stolte til. — Der er meget her der
jeg kan elske og har længret hertil, når vi
res igen så lad det være det jeg ønsker.
din S.